

- En del unge har ikke accepteret ungdomssanktionen som behandling og har forsøgt at begå mere kriminalitet for at blive idømt en kortere fængselsstraf i stedet for ungdomssanktionen.
- Blandingen af behandling og straf (som ungdomssanktionen er) er mislykket, mange af de unge har kun set det som en straf, og flere kommuner har brugt anbringelse på sikrede institutioner i længere tid end nødvendigt (på grund af kassetænkning eller »ude af øje, ude af sind-princippet«) og har dermed nedprioriteret behandlings- og udslusningsforløbet.
- Der er stor forskel på de pædagogiske metoder på opholdsstederne, og de unge placeres tilfældigt, alt efter hvor der er plads. Dette vanskeliggør behandlingen, da der således ikke ligger faglige begrundelser bag den konkrete anbringelse.
- Syv ud af ti af de unge er psykisk syge, hvilket institutionerne ofte ikke har opdaget og/eller ikke har været rustet til at behandle, hvilket igen er en medvirkende grund til ungdomssanktionens manglende behandlingssucces.

Det er efter forslagsstillernes opfattelse helt uomgængeligt, at social baggrund, eventuelle mentale problemer, faglige færdigheder etc. alt sammen medtænkes, når der i retspolitikken skal findes de bedste metoder til at forebygge kriminalitet eller forhindre gentaget kriminalitet. Det kræver en tidlig indsats med vægt på socialpolitikken. Men over for den gruppe, der står i fare for at havne i en hårdkogt kriminel løbebane, skal ungdomssanktionen træde ind. Det er efter forslagsstillernes vurdering helt centralt, at ungdomssanktionen samtænker den socialpolitiske og den kriminalpræventive indsats sammen med sanktion og straf.

Ungdomssanktionen skal fastholdes som den meget alvorlige sanktionsform, den reelt er. Men der er en række problemer forbundet med sanktionen, således som den hidtil har fungeret.

Oftentimes bliver den unge idømt ungdomssanktion for en periode, der er mere end dobbelt så lang som den traditionelle straf, den unge ellers ville have fået for samme forbrydelse. Den forskelsbehandling gør det meget svært for det socialpædagogiske personale at få en egentlig behandling til at fungere. Derfor skal ungdomssanktionen nytænkes.

Unge, der idømmes ungdomssanktion, skal ikke nødvendigvis først anbringes på lukkede afdelinger. En afklaring af deres situation kan ofte ske på almindelige, åbne institutioner, især i de ikke helt få tilfælde, hvor den unge selv vælger at tage imod en dom til ungdomssanktion.

Skal den unge anbringes på en lukket, sikret institution i forbindelse med ungdomssanktionen, skal institutionen være forbeholdt unge, der er idømt ungdomssanktion. I dag er de unge på ungdomssanktion blandet sammen med unge, der venter på dom, unge, der skal mentalundersøges m.v. Det giver uro og stiller urimelige krav til det pædagogiske personale. Det er afgørende, at de pædagogiske virkemidler kan målrettes mod unge med beslægtede problemer.

Er den unge i perioder særlig voldelig, skal det være muligt for en kortere periode at anbringe ham eller hende i en særlig ungeafdeling i tilknytning til et fængsel.

Den unges udviklingsmuligheder skal være i centrum. Basale skolefærdigheder skal søges opnået, og der skal skabes mulighed for en uddannelse, herunder en uddannelsesplan eller arbejdsplan, der skal kunne fortsætte efter endt afsoning, og som den unge kan magte.

Der skal udvikles særlige pædagogiske metoder til at lære den unge at styre sig selv, og hvordan man undgår kriminalitet – metoder, der skal være en integreret del af afsoningen.

Da det ikke er muligt at tvangsbehandle et menneske, som ikke ønsker behandling, skal der udvikles motivationskurser. Erfaringen med disse kurser er, at det kan lade sig gøre at motivere til behandling.

Behandlingen kan gå ud på, at den unge skal lære at styre sin udadreagerende adfærd og at komme fri af en eventuel afhængighed af rusmidler. For mange drejer det sig ofte om så banal en ting som at kunne lære at holde af sig selv, at få selvrespekt.

Det er forslagsstillernes holdning, at anbringelse af unge kriminelle i sikrede institutioner ikke hjælper i sig selv, snarere tværtimod, og derfor skal ophold på de sikrede institutioner begrænses til det tvingende nødvendige. I magtanvendelsesbekendtgørelsen § 8, stk. 7, står der, at ophold i en sikret afdeling for unge dømt efter § 74 a i straffeloven højst må vare 12 måneder. Det kan være nødvendigt med et ophold på en sikret institution, for at den unge kan falde til ro, udredes og blive holdt væk fra det kriminelle miljø eller den kriminelle omgangskreds. Men adskillige undersøgelser peger på, at behandling ikke kan lade sig gøre i lukket regi, og det er derfor, forslagsstillerne mener, at den længste periode, unge må sidde i en sikret afdeling, skal være 2 måneder. I modsætning til anden form for straf reduceres dommen ikke med den tid, den unge har været anbragt i varetægtsurrogat. Det vil i praksis sige, at en ung kan risikere at opholde sig betydelig længere på en sikret institution end de anbe-